

άναγκορευθῆ ἡμίθεοι ὑπὸ τῆς ἀρχαιότητος, μεμ-
ψιμοιροῦμεν διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἔριδας καὶ τὴν
διαφθορὰν τῆς Αὐλῆς, καὶ εἰς ταύτας ἀποδίδουμεν τὴν
πτῶσιν τοῦ κράτους. Λησμονοῦμεν δῆμως συγχρό-
νως (καὶ κατὰ τοῦτο ἐπικαλοῦμαι τὴν κρίσιν ξένου
σοφοῦ (1) ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ μετὰ πλείστης
ἐπιστασίας μελετήσαντος τὰ τῶν Βυζαντινῶν) διὰ
θρησκευτικὰς ἔριδες ἐπεκράτουν τότε οὐ μόνον ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ καὶ καθ' ἀπασταν τὴν Εὐρώ-
πην, διὰ διαφθορὰς τῶν κυβερνόντων δὲν ἀνεπτύ-
χθη κατὰ πρῶτον ἐν Βυζαντίῳ ἀλλ' ἐν Ρώμῃ, ἥ-
τις μετέδωκε ταύτην καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνας αὐτοκρά-
τορας, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ σχίσματος δὲν ὑπῆρ-
χεν ἡ ἀνατολικὴ ἐκκλησία, διότι αὕτη διαφυλάτ-
τει ἔτει καὶ νῦν ἀμετάβλητον τὸ σύμβολον τῆς πι-
στεως τῶν Ἀποστόλων καὶ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνό-
δου. Οἱ λησμονοῦμεν τέλος πάντων διὰ ή διαρρί-
καὶ ή πτῶσις τῶν ἔθνων ἐκ πάσης ἀλλης αἵτις
προέρχεται ή ἐκ θεολογικῶν ἔριδων, ή καὶ διαρρί-
κας τῶν τὰ δημοσιαὶ διαχειρίζομενων, διότι τὰς
κακίας ταύτας απαντῶμεν ἐπίσης περὶ τὴν αὐτὴν
ἐποχὴν ἐν τε Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ καὶ ἐν ἄλλαις ἐ-
πικρατείαις, αἵτινες καὶ μέχρι τῆς σήμερον διατη-
ροῦνται ἀκμαῖαι καὶ ισχυραί. Τὸ βυζαντινὸν κράτος
ἐπαθεν διὰ καὶ τὸ τῶν Καλιφῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ τὸ
τῶν Ρωμαίων ἐν τῇ Δύσει.

Η ἱστορία λοιπὸν τοῦ Κ. Παππαρίγοπούλου θέ-
λει ὁδηγῆσαι ἡμᾶς καὶ πῶς νὰ μελετῶμεν τὰ τῆς
βυζαντινῆς ἐποχῆς, καὶ συμφώνως μετὰ τῶν περὶ
τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ σοφῶν συγγραφῶν τοῦ
Κ. Ζευπελίου, θέλει συντελέσαι εἰς ἀποβολὴν πολ-
λῶν καὶ ὀλεθρίων προλήψεων (2).

Τὰς δραματικὰς παραφράσεις τοῦ Κ. Ραγκαβῆ,
ἀσπαζόμεθα διὰ δύο κυρίως λόγους πρῶτον διότι:
ἔδωκαν αὐτῷ ἀφορμὴν νὰ γράψῃ τὴν περὶ μετρικῆς
πραγματείαν, καὶ δεύτερον διότι κατέτησαν κοινώ-
τερα ἀριστουργήματά τινα τῆς προγονικῆς ποιήσεως.

Περὶ μετρικῆς τῶν ἀρχαίων ἔγραψε πρὸ πολλῶν
ἔτῶν ἐν ἀκτάσι μόνος ὁ Πώπ, καθ' οὓς ἡμεῖς γι-
γνώσκομεν, ἀλλὰ καὶ τότε καὶ μετὰ ταῦτα, ἐν Γερ-
μανίᾳ μάλιστα, πολλαὶ ἐπεκράτησαν περὶ αὐτῆς
διαφωνίαι, καὶ σήμερον ἔτι ὑπάρχουσαι. Ο Κ. Ραγ-
καβῆς δὲν ἔχει βεβεκίως τὴν ἀξίωσιν διηγήσεις
τὰ διεστῶτα μέρη, ἀλλὰ τὴν πραγματείαν αὐτοῦ
θεωροῦμεν σήμερον πρὸ πάντων γρηγοριωτάτην,
διότι καὶ εἰς τὴν νεωτέραν ποίησιν ἐγένοντα πρό-
τινων ἔτῶν δεκτὰ τινὰ τῶν ἀρχαίων μέτρων.

Εἰ καὶ τῶν εἰς τὴν καθομιλουμένην μεταφρά-
σσων τῶν ἀρχαίων πεζογράφων δὲν εἰμεθα ἐνθερμο-
ύσασι, διότι οὐδὲν ὅχι οὐδεὶς, εὐάριθμος δῆμως εἶναι
ὅσοι ἀγνοοῦντες τὴν ἀρχαίαν ἀναγνώσκουσιν αὐτάς,
τὰς τῶν ποιητῶν δῆμως νομίζουμεν ἀναγκαιοτάτας,

(1) Μόρτμαν, πολιορκία καὶ ἔλωσις τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως. Τοῦ πολυτίμου τούτου συγγράμματος τὴν μετάφραστην
ἀνέγνωσθε ἐν τῷ θ' τόμῳ τῆς Πανδώρας.

(2) Ἀνάγνωσις καὶ τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ταύτης ἀγκύλιον
τοῦ ἐξι τῆς δημ. ἀνταρτεύσεως ὑπουργείου.

διὰ δύο λόγους πρῶτον διότι καὶ ἐκ τῶν τὴν ἀρ-
χαίαν γινωσκόντων οὐ πάνυ πολλοὶ ἐννοοῦσι τὴν
γλωσσαν τῶν ποιητῶν, καὶ δεύτερον διότι θεωροῦ-
μεν καὶ πρὸ τὴν φιλολογίαν αὐτὴν ἐπωφελῆ τὴν
ἐπὶ θεάτρου παράστασιν τῶν ἀρχαίων δραμάτων.
Λέγομεν δὲ πρὸ τὴν φιλολογίαν, διότι εἰναι ἀδύ-
νατον, παραδείγματος χάριν, νὰ αἰσθανθῶμεν διὰ
τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως τὴν ἀληθῆ ἐπιφέρσην τῶν
χορῶν ἐπὶ τῆς κυρτῆς ὑποθέσεως τοῦ δράματος.
Πιθανόν νὰ ἔναι ἡ ἴδεα αὗτη ἐσφαλμένη ἀλλα
καὶ ἡμεῖς, ὡς καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων,
θεωροῦμεν τοὺς χοροὺς περιττοὺς, πρὶν ἴδωμεν
ἀρχαίον Ἑλληνικὸν δρᾶμα παριστώμενον ἐν θέα-
τρῳ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης πότε μόνον ἐνοήσα-
μεν διὰ οἱ χοροί, συνάγοντες οὗτος εἰπεῖν τὰ αἰσθή-
ματα διαδικούμενα εν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν προϊού-
σης τῆς παραστάσεως, συγκεφαλαιοῦσι καὶ ἐκ-
χέουσι διὰ μιᾶς αὐτὰς ισοράτερα καὶ ἐνθερμότερα,
ἴνα κλονήσωσι καὶ τὰ βαθρά αὐτὰ τῆς καρδίας τῶν
ἀκροτάθων.

Τῆς Αίνειάδος ἡ μετάφρασις δὲν ἐδημοσιεύθη
εἰσέτι μανθάνομεν δὲ ἐκ τῆς ἀγγελίας διὰ θέ-
λαι ἐκδοθῆ προσεγγῶς, διὸ δὲν φέρομεν κρίσιν.
Ἐὰν δῆμως ὀλόκληρον τὸ ἐπικόν τοῦ Βιργιλίου
ποίημα μετεγλωττίσῃ διπλαὶς καὶ τὰ δύο τεμάχια,
τὸ περὶ Λαοκόντος καὶ τὸ περὶ τῆς φυγῆς τοῦ
Αίνειου, τὰ καταχωρισθέντα ἀλλοτε ἐν τῇ Ηλείᾳ
(1), συνομολογοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦδε τὴν
ἀκρίβειαν καὶ τὴν γλωφυράτητα περὶ δῶν λέγει ὁ
ἐκδίδων τὴν μετάφρασιν. Απόκτημα δέσμα καὶ τοῦτο
σπουδαῖον τῆς νεωτέρας ἡμῶν φιλολογίας.

ΓΛΗ.

—σαο—

Εἶναι δύσκολον νὰ ἔξηγήσωμεν διὰ τί ἡ γαλῆ
ἀπολαύει τοσαύτης εύνοιας παρὰ πολλοῖς. Ως προ-
νομιούχος ἡγεμονίς ἀναπτύξται συνήθεις εἰς τὸ εὐ-
πρέπεστερον μέρος τῆς αἰγίας, καὶ καθηπταὶ ἐπὶ τῶν
σπανιωτέρων ἐπίπλων πολλοὶ δὲ καὶ ὑπεραγαπώ-
σιν αὐτὴν. Ναὶ μὲν ἡ γαλῆ, πλέον τῶν ἀλλων
κατοικιδίων ζίων, εἶναι καθαρά, ἔχει τρόπους καμ-
ψούς, βῆμα ἵλαρρόν, καὶ θωπεύουσα τοὺς ἀλλους
ἄξιοι καὶ αὐτὴ ἀμοιβαίας θωπεύει. Ἀλλὰ καὶ
πόστα ἐλαττώματα ἔχει! Εἶναι ὑπουλός, ἀγνώμων,
ἐπιβούλος, εἰς ἄκρον περιφίλαυτος, καὶ ὅλοι οἱ θω-
πεύται οἱ αὐτῆς τρόποι ένα μόνον σκοπὸν ἔχουσι,
τὸ νὰ διχτυωθεῖσαν αὐτῇ περιποιήσει. Ενῷος ἔ-
πιδεικνύουσα ἀνωάτητος σὲ χαδεύει μὲ τοὺς ἐραπο-
θίους της πόδας, διπλιζεται καὶ μὲ τοὺς γαμψούς
δινυχάς της, ίνα σὲ πληγώσῃ. Λειγει τὴν χειρά σου;
Ἔγει δῆμως καὶ τοὺς ὄδόντας της ἐτοίμους νὰ σὲ
τρυπήσῃ. Καὶ κατὰ μικρὸν ἐὰν διαταράξῃς τὴν

(1) Φυλλάδ. 81 καὶ 147, τόμ. 2', καὶ 2'.

Γαλῆ.

κτυχίου της ή τὴν μαλλώσει, κατεξανίσταται ἐναυ-
τίον σου, καὶ οὐ φέγγει, οὐ ἀναπτύσσει τὰς αἰμοδό-
ρους ὄφριάς της, μὴ διεστάζουσα καὶ νὰ σὲ πνιγεῖ
εἰς δυνατόν.

Η φύσις ἀρα δὲν ἔπλασε τὴν γαλῆν ἵνα ἔχει αι-
σθήματα φιλικά πρὸς ἡμᾶς, διποὺς ἡμεῖς πρὸς αὐτήν.
Τὸ κύριόν της ἔργον εἶναι νὰ διέλεγῃ τοὺς μῆνας, καὶ
νὰ ἀπαλλάσσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν ἀκαθάκτων
τούτων ἔχθρῶν τῶν οἰκιῶν ἡμῶν. Άλλ' ἵνα ἔπιληφοι
τὸ ἔργον τοῦτο, δὲν πρέπει νὰ ἔπιτρέπωμεν αὐτῇ
νὰ διάγγῃ βίσιον ὁρθίμυρον πρέπει εἶναι ἐγκαντίκες νὰ τὴν
διώκωμεν καὶ ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον αὐτό, καὶ νὰ τὴν
στέλλωμεν εἰς τὰς ἀποθήκας· διότι οὔτε μᾶλλον
λαίμαργος οὐ αἴμογχαρής, προτιμᾷ νὰ κλέπτῃ καλὸν
φραγητὸν ἵνα διαλλαμβάνῃ μῆνας. Ήδη δὲν προσέχω-
μεν αὐτήν, ἐπεκυνάνει τὴν καταστροφὴν τῶν μυῶν
πεὶ τῶν ἴδιων αὐτῆς κλοπῶν, καὶ ἀμείβει κάκιστα
πρὸς τὴν αὐτήν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΟΡΑΠ.

—ooo—
Πρὸς τοὺς φιλοπάτριδας προστώτας
τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς λοιπῆς
ἐλευθέρας Ἑλλάδος.

Ἐλεύθεροι "Ελληνες!"

Ἄν καὶ τὸ βαθύ μου γῆρας, καὶ η εῦκοια τὴν
ὅποιαν εύτύχησα νὰ ἀπολαύσω ἀπὸ πολλοὺς
διμογένεις, δικαιολογοῦσι τρυπῶν τινὰ τὴν τόλμην
νὰ συμβούλευσω τοὺς αἰδελφούς μου, σᾶς παρακαλῶ
δημῶς νὰ μὴ κρίνετε ὡς συμβούλην τὴν παροῦσαν
μου ἐπιστολήν. Ἐλεύθεροι δύτες, στοχασθῆτε με ως
συμπολίτην ἐλεύθερον, διτις ἀν εὐρισκόμενο μεταξύ